

Arrest

nr. 214 980 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 houdende de weigering van een visum kort verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 augustus 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met haar Nederlandse echtgenote, mevrouw C. C. Op 10 februari 2016 wordt de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd.

1.2 Op 2 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiaal bezoek aan haar Nederlandse echtgenote, mevrouw C. C.

1.3 Op 14 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende de weigering van een visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Motivatie:

(...)

Commentaar:

Op 02/07/2018 werd via de Belgische diplomatieke post in Istanbul een visumaanvraag onder de richtlijn 2004/38 ingediend op naam van T(...) V(...), geboren op (...), van Turkse nationaliteit met als referent zijn echtgenote C(...) C(...), geboren op (...), van Nederlandse nationaliteit.

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Betrokkene kan zich echter niet beroepen op de richtlijn 2004/38 gezien artikel 27 bepaalt dat lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit kunnen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Overwegende dat DVZ van mening is dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag, een actuele en reële bedreiging vormt voor de openbare orde;

Overwegende dat de volgende feiten tot deze conclusie leiden:

Overwegende dat de heer T(...) door de Nederlandse autoriteiten een inreisverbod voor de duur van 10 jaar werd opgelegd per 08/06/2012.

Overwegende dat uit de sis-seining van mijnheer T(...) blijkt dat hij bij uitspraak van de rechtbank te Den Haag, dd 10/07/2008 (onherroepelijk geworden op 30 maart 2009) is veroordeeld wegens een misdrijf genoemd in de artikelen 289 en 45, lid 1 van het wetboek van Strafrecht (moord en doodslag/poging tot moord) tot een gevangenisstraf van 11 jaren. De pleegdatum van het door betrokkene gepleegde misdrijf is 13 december 2005.

Overwegende dat uit de informatie die DVZ ontving via de diplomatiek post blijkt dat mijnheer T(...) zijn eigen vrouw zou trachten te vermoorden hebben.

Overwegende dat art. 8,1° van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privé leven en zijn gezinsleven;

Overwegende dat de weigering van een visum gezinshereniging een inmenging is in het privé leven en het gezinsleven van betrokkenen;

Overwegende echter dat art. 8, 2° van het EVRM bepaalt dat dit recht niet absoluut is en dat de inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan is, voor zover deze inmenging voorzien is door de wet en het een maatregel betreft die in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Overwegende dat de Belgische samenleving het recht en de plicht heeft de integriteit van zijn burgers te beschermen.

Overwegende dat het criminele gedrag van betrokkene getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van zijn eigen familieleden.

Overwegende dat het inreisverbod door de Nederlandse autoriteiten met reden werd opgelegd en dit nog lopende is tot 08/06/2022.

Overwegende dat, in het licht van het gedrag van betrokkene, de duur van de uitgesproken strafmaat en de natuur van zijn activiteiten, het bijgevolg redelijk is aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde actueel, werkelijk en voldoende ernstig is;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd, en dit in overeenstemming met art. 27 van hogervermelde wet.

(...)

Motivatie:

** Betrokkene wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en/of hij/zij is gesignaleerd voor dezelfde redenen van weigering tot toelating in de nationale databanken van de lidstaten. (...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 43 *juncto* artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens verwijst zij naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“De motiveringsverplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier (in concreto) dit persoonlijk gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

- R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; , Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot -; , Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006);

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)2° de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen (...).”

Bovenvermeld artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 3 van richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen - Verzameling van de jurisprudentie van het Hof- 1977 - blz. 2013) met betrekking tot de interpretatie van bovenvermeld artikel 3 van de E.G.-richtlijn nr. 841221 het volgende overwogen:

“(…)Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk ‘het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen’, aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (...).”

- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 4958 van 14.12.2007 in de zaak RvV 14.061 II;

In de bestreden beslissing acht de verwerende partij de bedreiging die uitgaat van verzoekende partij van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoekende partij niet kunnen

primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Verwerende partij beperkt er zich in de bestreden beslissing echter toe te verwijzen naar het feit dat verzoekende partij in 2008 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Den Haag tot een gevangenisstraf van 11 jaar wegens poging moord.

Er werd met andere woorden enkel gekeken naar de strafrechtelijke veroordeling, waarna werd besloten dat er zgn. een ernstig en actueel risico zou bestaan voor de openbare orde.

Nochtans bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging tussen enerzijds de veroordeling en de actuele situatie van verzoekende partij en anderzijds het al of niet weigeren van de gezinshereniging en de gevolgen ervan heeft plaatsgevonden. Evenmin werd rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoekende partij. Integendeel, indien men met het gedrag van verzoekende partij zou rekening gehouden hebben, dan zou men hebben dienen te besluiten dat verzoekende partij reeds ettelijke jaren een goed gedrag vertoont en dat er zich geen problemen voordoen.

Verzoeker had voor de feiten in 2005 nooit problemen met politie of justitie, heeft hij van in het begin meegewerkt aan het onderzoek en het proces, vertoont hij spijt van wat er gebeurd is en heeft hij zijn straf aanvaard en ondergaan. Sinds zijn vrijlating hebben er zich geen incidenten of problemen voorgedaan.

Met dit alles werd door de gemachtigde van de Minister echter geen rekening gehouden, dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing tot verblijf in België. Er wordt eenvoudigweg verwezen naar de veroordeling en geoordeeld dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoekende partij en de actuele en werkelijke situatie — zoals vereist door art. 43 Vr.W. — is geen sprake.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een ev. bedreiging werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen men zich baseerde om tot het genomen besluit te komen.

Niet alleen zijn de feiten inmiddels 13 jaar geleden, intussen is verzoekende partij reeds 6 jaar vrij en heeft hij zich steeds naar de wetten en regels gedragen. Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Verzoeker is geen crimineel, er is zeker geen gevaar voor recidive.

Indien zijn visum zou worden toegekend is de kans nihil dat hij opnieuw een dergelijk feit zal plegen omdat hij zijn les heeft geleerd.

Verzoeker is niet gekend voor diefstal, overval, oplichting, verkrachting of dergelijke meer.

Indien het visum wordt verleend is de kans op recidive nul.

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

"Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het critérium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen.

Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individueel geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten.

...

(www.senate.be/publications-publicatielijst Belgische Senaat Handelingen)

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen.

In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

Verzoeker is nergens anders veroordeeld.

Het betreft zijn enige veroordeling, welke intussen meer dan 10 jaar geleden is. Er is duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive.

Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43,2° Vreemdelingenwet.

Het is niet betwist dat verzoeker de echtgenoot is van een Nederlandse onderdaan.

Overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf aan verzoeker in België geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. In casu heeft de Staatssecretaris geoordeeld dat verzoeker effectief een gevaar uitmaakt voor de openbare orde aangezien hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf.

Gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een familielid van een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet heeft nagegaan welke feiten aan de basis lagen van de veroordeling van verzoekende partij. Zij heeft zich enkel gebaseerd op een mededeling van de verbintenisambtenaar in Nederland.

Verzoeker kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten bleek dat verzoekende partij een gevaar vormde voor de openbare orde.

In casu dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins heeft onderzocht en er zich heeft mee vergenoegd te verwijzen naar de informatie uit Nederland.

Zo wordt de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het ev. risico voor de openbare orde.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid

ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven om welke redenen er een actueel en ernstig risico voor de openbare orde in hoofde van verzoekende partij zou dienen te worden weerhouden en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoekende partij geen verborgen intenties heeft of geen actueel en ernstig risico uitmaakt voor de openbare orde: hij wil enkel zijn echtgenote in België vervoegen en samen met haar — en haar kinderen — zijn leven verderzetten.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Bijgevolg kan een dergelijk argument niet worden weerhouden. Bij gebrek aan motivering, kan niet anders dan besloten worden dat de motiveringsplicht werd geschonden.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

- Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 29.861, 14 juli 2009 <http://www.cce-rvv.be> (23 februari 2010); T. Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 326, noot -

In haar arrest d.d. 06.11.2013 met nr. 113 395 stelt de RW als volgt (STUK 3):

De bestreden beslissing verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling welke verzoeker heeft opgelopen in 2000 en leidt hieruit af dat uit de ernst van de feiten en het recidivegevaar blijkt dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt.

Hoger vermeld artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG werd voorafgegaan door artikel 3, lid 2 van de richtlijn 64/221/EG van de Raad voor de coördinatie van de voor de vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ., jur., Hof, 1977, blz. 2013) artikel 3, lid 2 van de voormelde richtlijn geïnterpreteerd als volgt:

“Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk “het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen”, aldus moet worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijs samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde; dat het aan de nationale autoriteiten en eventueel aan de nationale rechterlijke instanties staat in elk afzonderlijk geval daarover te oordelen, gelet op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen”. En verder “voor zover het bepaalde beperkingen van het vrij verkeer van onder het gemeenschapsrecht vallende personen kan wettigen, veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij

elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2e van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets bekennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en zwaarte van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken.

De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden te laste gelegd. Ook in het politieverlag van 25 mei 2013 staat te lezen: “gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend”. Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40bis en 43 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet op welke manier hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde zou kunnen bedreigen. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor weigering. Hij stelt dat geen afweging gemaakt werd tussen enerzijds de veroordeling en zijn actuele en anderzijds het al dan niet weigeren van de gezinshereniging en de gevolgen ervan. Hij vervolgt zich gedurende 6 jaar vrij te zijn en zich steeds naar de wetten en de regels te hebben gedragen. De veroordeling waarnaar verwezen wordt is meer dan 10 jaar geleden en er is geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbijgaat voor een bijzonder ernstig misdrijf (poging tot moord) definitief tot een gevangenisstraf van 11 jaar werd veroordeeld. Dat verzoeker, na 5 jaar gevangenisstraf, in 2012 naar Turkije werd gerepatriëerd en thans

gedurende 6 jaar vrij is, betekent niet dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het criminele gedrag van verzoeker getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van zijn eigen familieleden.

Hij gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat hem om die reden, door de Nederlandse autoriteiten, een inreisverbod van 10 jaar werd opgelegd en dit nog lopende is tot 08.06.2021.

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Overwegende dat, in het licht van het gedrag van betrokkene, de duur van de uitgesproken strafmaat en de natuur van zijn activiteiten, het bijgevolg redelijk is aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde actueel, werkelijk en voldoende ernstig is.”

Verzoeker toont met zijn hypothetisch betoog het tegendeel niet aan.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat er géén juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, in deze beslissing zouden zijn opgenomen. De vraag stelt zich echter of de opgenomen motivering afdoende is.

De verzoekende partij voert tevens de schending van materiële motiveringsplicht aan. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing betreft de weigering van een visum kort verblijf, met het oog op familiaal bezoek. De referentiepersoon betreft mevrouw C. C., de Nederlandse echtgenote van de verzoekende partij. De bestreden beslissing geeft aan dat de visumaanvraag werd ingediend onder “de richtlijn 2004/38”, stelt vervolgens dat de verzoekende partij zich niet op “de richtlijn 2004/38” kan beroepen, gelet op het bepaalde in artikel 27, en besluit dat het visum wordt geweigerd in overeenstemming met artikel 27 van “hogervermelde wet”. Bijgevolg blijkt dat de bestreden beslissing is gestoeld op artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij – die de Turkse nationaliteit heeft – een familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet is, die zelf geen burger van de Unie is. *In casu* valt de verzoekende partij onder artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Vervolgens wijst de Raad erop dat het recht op binnenkomst van zulke familieleden wordt geregeld door artikel 41, § 2 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. (...)”

Het *in casu* relevante artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven.

In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden.”

Artikel 41 van de vreemdelingenwet werd in haar huidige vorm ingevoerd door artikel 18 van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) en vormt de omzetting van artikel 5.2 van de Burgerschapsrichtlijn (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 7, 17-18).

Overeenkomstig artikel 1.1 van de in het voormelde artikel 41, § 2, eerste lid aangehaalde verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (opgeheven sinds 17 december 2018) dient de verzoekende partij, als onderdaan van Turkije, bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit van een visum te zijn.

In casu wordt de binnenkomst van de verzoekende partij geweigerd met verwijzing naar artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, aangezien de gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een actuele en reële bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het voormelde artikel 27 luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang

van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. (...)”

De huidige artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet vormen de omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn (voor artikel 43: zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33; voor artikel 45: zie verder).

Het voormelde artikel 43 luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het voormelde artikel 45, dat verwijst naar artikel 43 van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

De *in casu* relevante onderdelen van het huidige artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in een oudere versie van artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd deze laatste bepaling namelijk vervangen als volgt: “2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”. In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Zij citeert daarbij in eerste instantie de tekst van deze bepaling zoals die luidde voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 25 april 2007 op 1 juni 2008: *“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:*

(...)2° de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen (...).” Vervolgens geeft zij aan dat dit artikel een omzetting vormt van artikel 3 van *“richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid”* en verwijst zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot artikel 3, tweede lid van de betrokken richtlijn. Het voormelde artikel 3 luidde als volgt: *“1. De maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid moeten uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene.*

2. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. (...)”. De Burgerschapsrichtlijn dient blijkens punt 22 van zijn preambule als vervanging van de voormelde richtlijn 64/221/EG, en in artikel 38.2 van de Burgerschapsrichtlijn wordt bepaald dat de betrokken richtlijn 64/221/EG met ingang van 30 april 2006 wordt ingetrokken. Artikel 38.3 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt vervolgens echter uitdrukkelijk dat *“verwijzingen naar de ingetrokken bepalingen worden gelezen als verwijzingen naar deze richtlijn”*.

Verder in haar uiteenzetting verwijst de verzoekende partij in het kader van artikel 43 van de vreemdelingenwet echter wel naar de bewoordingen van deze bepaling zoals deze gold na de aanpassing door de vermelde wet van 25 april 2007. Zoals hoger reeds uiteengezet, is het bepaalde in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet thans opgenomen in artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet.

Zodoende blijkt uit de inhoud van beide bepalingen en uit de inhoudelijke uiteenzetting van de verzoekende partij voldoende duidelijk dat zij met haar verwijzing naar artikel 43 van de vreemdelingenwet in de hoofding van het eerste middel wel degelijk op een schending van artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet doelt. Bovendien heeft ook de verwerende partij geen opmerkingen bij de verwijzing naar een oudere versie van het voormelde artikel 43 in plaats van naar de combinatie van de voormelde artikelen 43 en 45, en is zij in staat gebleken het betoog van de verzoekende partij terdege te begrijpen en erop te antwoorden. De verwijzingen door de verzoekende partij naar artikel 43 van de vreemdelingenwet worden verder in dit arrest dan ook gelezen als verwijzingen naar artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt vervolgens dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, *“om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”*. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook meermaals benadrukt en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op eerbiediging van het

privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit. Zoals hoger reeds gesteld, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: “*Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest Boulif v. Zwitserland van 2 augustus 2001, Recueil des arrêts et décisions, § 48).*” (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 99). De bestreden beslissing bevat overwegingen in het licht van voormeld artikel 8. Gelet op wat volgt, is het echter niet nodig hierop verder in te gaan.

De verzoekende partij stelt dat volgens de gemachtigde de bedreiging die uitgaat van de verzoekende partij van een dergelijke aard is dat haar persoonlijke en familiale interesses niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Zij geeft aan dat de gemachtigde zich er in de bestreden beslissing echter toe heeft beperkt te verwijzen naar het feit dat zij in 2008 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Den Haag tot een gevangenisstraf van elf jaar wegens poging tot moord, en dat er met andere woorden enkel werd gekeken naar de strafrechtelijke veroordeling, waarna werd besloten dat er zogenaamd een ernstig en actueel risico zou bestaan voor de openbare orde. Zij stelt dat artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet nochtans zeer duidelijk bepalen dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kunnen worden geweigerd binnen welomschreven perken, waarbij uitdrukkelijk wordt vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat *in casu* nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat een dergelijke afweging tussen enerzijds de veroordeling en haar actuele situatie en anderzijds het al of niet weigeren van de gezinshereniging en de gevolgen ervan heeft plaatsgevonden. Zij stelt dat evenmin rekening werd gehouden met haar persoonlijk gedrag en dat integendeel, indien de

gemachtigde met haar gedrag zou rekening hebben gehouden, hij zou hebben moeten besluiten dat zij reeds ettelijke jaren een goed gedrag vertoont en dat er zich geen problemen voordoen. Zij wijst erop dat zij voor de feiten in 2005 nooit problemen had met politie of justitie, van in het begin heeft meegewerkt aan het onderzoek en het proces, spijt vertoont van wat er gebeurd is, haar straf heeft aanvaard en ondergaan, en er zich sinds haar vrijlating geen incidenten of problemen hebben voorgedaan. Zij geeft aan dat met dit alles door de gemachtigde echter geen rekening werd gehouden, dat dit zelfs niet werd afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing tot verblijf in België, dat er eenvoudigweg wordt verwezen naar de veroordeling en geoordeeld dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, en dat van een beoordeling van haar persoonlijk gedrag en de actuele en werkelijke situatie – zoals vereist door artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet – geen sprake is. Zij besluit dat de vaststelling dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde met andere woorden niet correct is, en dat bovendien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen de gemachtigde zich baseerde om tot het genomen besluit te komen. Zij geeft hierbij aan dat de feiten inmiddels 13 jaar geleden zijn, en dat zij intussen reeds 6 jaar vrij is en zij zich steeds naar de wetten en regels heeft gedragen, zodat van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging geen sprake kan zijn.

Ten slotte benadrukt de verzoekende partij nogmaals dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het ‘persoonlijk gedrag’ van de betrokkene en dat er in de wet een onderscheid is ingebouwd tussen die twee elementen. Zij stelt dat in de bestreden beslissing niets wordt gezegd over haar persoonlijk gedrag of recent gevaar. Volgens de verzoekende partij kan er dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Zij geeft aan dat de gemachtigde *in casu* heeft geoordeeld dat zij effectief een gevaar uitmaakt voor de openbare orde aangezien zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf, maar dat, gelet op artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet, het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet volstaat om te motiveren dat een familielid van een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. Zij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet is nagegaan welke feiten aan de basis lagen van haar veroordeling, maar hij zich enkel heeft gebaseerd op een mededeling van de verbintenisambtenaar in Nederland, en dat zij derhalve niet kan inzien hoe de gemachtigde toch zou kunnen hebben vastgesteld dat uit de gepleegde feiten bleek dat zij een gevaar vormde voor de openbare orde. De verzoekende partij besluit dat moet worden vastgesteld dat de gemachtigde haar persoonlijk gedrag geenszins heeft onderzocht en er zich mee heeft vergenoegd te verwijzen naar de informatie uit Nederland, en dat de motivering ontegensprekelijk gebrekkig is, daar de gemachtigde haar situatie en dossier niet correct heeft beoordeeld en er niet werd aangegeven om welke redenen er een actueel en ernstig risico voor de openbare orde in haar hoofd zou moeten worden weerhouden.

In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde dat hij van mening is dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een actuele en reële bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij geeft aan dat haar door de Nederlandse autoriteiten een inreisverbod voor de duur van 10 jaar werd opgelegd per 8 juni 2012. Daarnaast stelt hij dat uit de SIS-seining van de verzoekende partij blijkt dat zij bij uitspraak van de rechtbank te Den Haag van 10 juli 2008 (onherroepelijk geworden op 30 maart 2009) is veroordeeld wegens een misdrijf genoemd in de artikelen 289 en 45, eerste lid van het wetboek van Strafrecht “(moord en doodslag/poging tot moord)” tot een gevangenisstraf van elf jaren, dat de pleegdatum van het gepleegde misdrijf 13 december 2005 is en dat uit de informatie die de Dienst Vreemdelingenzaken ontving via de diplomatieke post blijkt dat zij haar eigen vrouw zou hebben trachten te vermoorden. Vervolgens overweegt de gemachtigde (weliswaar in het kader van artikel 8, tweede lid van het EVRM) dat de Belgische samenleving het recht en de plicht heeft de integriteit van haar burgers te beschermen, dat het criminele gedrag van de verzoekende partij getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van haar eigen familieleden, en dat het inreisverbod door de Nederlandse autoriteiten met reden werd opgelegd en dit nog lopende is tot 8 juni 2022. De gemachtigde besluit dat het, in het licht van het gedrag van de verzoekende partij, de duur van de uitgesproken strafmaat en de natuur van haar activiteiten, bijgevolg redelijk is aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde actueel, werkelijk en voldoende ernstig is.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft, de gemachtigde niet louter naar haar eerdere strafrechtelijke veroordeling verwijst om zijn

beslissing te onderbouwen. Zoals hoger reeds is aangegeven, verwijst hij immers tevens naar het door de Nederlandse autoriteiten opgelegde inreisverbod van tien jaar, dat volgens de gemachtigde met reden werd opgelegd en nog loopt tot 2022, naar het gegeven dat de Belgische samenleving het recht en de plicht heeft de integriteit van haar burgers te beschermen, en naar het feit dat het criminele gedrag van de verzoekende partij getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van haar eigen familieleden. In het licht van het gedrag van de verzoekende partij, de duur van de uitgesproken strafmaat en de natuur van haar activiteiten is het volgens de gemachtigde redelijk om aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde actueel, werkelijk en voldoende ernstig is.

De Raad stelt echter vervolgens vast dat de verzoekende partij terecht aangeeft dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde is nagegaan welke feiten aan de basis lagen van haar veroordeling, maar hij zich enkel heeft gebaseerd op een mededeling van de verbintenisambtenaar in Nederland.

De gemachtigde stelt inderdaad slechts algemeen dat het gaat om *“moord en doodslag/poging tot moord”* en vervolgens dat uit informatie ontvangen via de diplomatieke post blijkt dat de verzoekende partij haar eigen vrouw *“zou trachten te vermoorden hebben”*. Deze laatste informatie kan de Raad niet terugvinden in het ongeorganiseerde en ondanks de door artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk opgelegde verplichting niet-geïnteriseerd administratief dossier. De Raad stelt verder vast dat niet blijkt dat de uitspraak van de rechtbank van Den Haag van 10 juli 2008 zich op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 16 augustus 2018 reeds in het administratief dossier bevond. Een uitspraak die op basis van de inhoud de geanonimiseerde versie van de betrokken uitspraak lijkt te zijn, bevindt zich in een aanvulling bij het administratief dossier, maar het document, dat een uitprint betreft van de uitspraak zoals die te vinden is op de website recht.nl, is op 5 oktober 2018 gedateerd en dateert bijgevolg van bijna twee maand na het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg blijkt niet dat de gemachtigde, op het moment van de bestreden beslissing, zelfs maar kennis had van de eigenlijke uitspraak, maar slechts van de informatie waarover hij beschikte op basis van de verslagen van Sirene Belgium van 16 oktober 2015 en 16 december 2015 en van een beperkte uiteenzetting van de reden van de seining in een e-mail van 20 oktober 2015, naast de voor de Raad niet verifieerbare informatie via de diplomatieke post. Zodoende blijkt ook niet dat de gemachtigde zelfs maar op de hoogte was van de concrete, persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van de precieze feiten die zij heeft gepleegd en van de context waarin zij de voormelde feiten heeft gepleegd. In het administratief dossier bevindt zich wel een kopie van de uitspraak van de rechtbank van Den Haag (zittingsplaats Rotterdam) van 11 juli 2013, waarin het beroep gericht tegen het Nederlandse besluit van 21 juni 2013 waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van tien jaar is opgelegd, ongegrond wordt verklaard. Nog los van de vaststelling dat uit deze uitspraak niet blijkt dat het inreisverbod op 8 juni 2012 werd opgelegd, dat daarentegen sprake is van een besluit van 11 juni 2012 dat op 14 december 2012 door dezelfde rechtbank (zittingsplaats Dordrecht) werd vernietigd, stelt de Raad vast dat overweging 2.3 verwijst naar het arrest van het gerechtshof van Den Haag van 10 juli 2018. In deze overweging wordt uiteengezet dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan moord op het nog ongeboort kind van haar toenmalige echtgenote en aan poging tot moord op haar voormalige echtgenote. Ondanks het feit dat de gemachtigde op basis van deze uitspraak van 11 juli 2013 toch over iets concretere informatie beschikte dan op basis van de informatie die hij blijkens de bestreden beslissing via de diplomatieke post heeft verkregen, beperkt de motivering van de bestreden beslissing zich tot vage verwijzing naar artikelen van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht en naar de algemene kwalificatie moord en doodslag en poging tot moord, gevolgd door de zinsnede (in voorwaardelijke wijs dan nog) dat de verzoekende partij haar vrouw zou hebben trachten te vermoorden. Uit de bestreden beslissing blijkt zelfs niet dat het de toenmalige vrouw van de verzoekende partij betreft en dus niet de vrouw in functie van wie de verzoekende partij een visumaanvraag indiende, en ook de moord op het ongeboort kind wordt nergens vermeld. De beperkte motivering met betrekking tot de veroordeling kan in het licht van de verplichtingen van artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet niet als afdoende worden beschouwd om te onderbouwen dat het *“in het licht van het gedrag van betrokkene, de duur van de uitgesproken strafmaat en de natuur van zijn activiteiten, [...] bijgevolg redelijk is aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde actueel, werkelijk en voldoende ernstig is”*.

Ook voert de verzoekende partij terecht aan dat de gemachtigde haar persoonlijk gedrag niet afdoende heeft onderzocht, dat niet afdoende blijkt dat het actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging werkelijk werd onderzocht en dat niet afdoende wordt aangegeven op welke elementen de

gemachtigde zich baseerde om tot het genomen besluit te komen. Zij verwijst daarbij naar het feit dat de feiten van 13 december 2005 13 jaar voor het nemen van de bestreden beslissing werden gepleegd, en op haar gedrag voor deze feiten en na haar vrijlating uit de gevangenis.

De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 45 van de vreemdelingenwet in § 2 uitdrukkelijk oplegt dat de in artikel 43 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat zulke beslissing uitsluitend gebaseerd mag zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie, dat het gedrag van de burger van de Unie een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn, en dat motiveringen die los staan van het individuele geval niet mogen worden aangevoerd. Dit blijkt tevens uit de hoger vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie die relevant is voor de uitlegging van het voormelde artikel 45. De Raad herhaalt dat het Hof erop gewezen heeft dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten, maar dat het ook mogelijk is dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging.

De gemachtigde beperkt zich echter tot het stellen dat het criminele gedrag van de verzoekende partij getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van haar eigen familieleden, en poneert vervolgens dat het, in het licht van het gedrag van de verzoekende partij, de duur van de uitgesproken strafmaat en de natuur van haar activiteiten, redelijk is om aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde actueel, werkelijk en voldoende ernstig is. Hij zet echter niet op afdoende wijze uiteen, met verwijzing naar de concrete en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en van de gepleegde feiten, waarom hij tot dit besluit is gekomen. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet of de gemachtigde het gegeven dat de gepleegde feiten dateren van meer dan 13 jaar voor het nemen van de bestreden beslissing, al dan niet relevant vindt. Ondanks het feit dat uit het administratief dossier (onder meer uit het verslag van de SIS-seining van 20 oktober 2005) blijkt dat de verzoekende partij eveneens een strafblad heeft in Turkije, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde dit element in zijn oordeel heeft betrokken. Ook in de voormelde uitspraak van de rechtbank van Den Haag van 11 juli 2013 wordt uitgebreid gemotiveerd over het gedrag van de verzoekende partij, niet alleen zoals dit blijkt uit de gepleegde feiten van 2005, maar ook over het gedrag van de verzoekende partij zoals dit blijkt uit eerdere feiten en de combinatie ervan, en wordt in deze uitspraak een uitgebreide afweging gemaakt tussen de belangen van de samenleving en de belangen van de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekende partij op 11 april 2013 is gaan samenwonen met haar vrouw in Nederland en op 4 augustus 2013 de Schengenzone via Amsterdam/Schiphol heeft verlaten, en aldus ten laatste op 11 april 2013 – zijnde meer dan vijf jaar voor het nemen van de bestreden beslissing – de gevangenis in Nederland heeft verlaten. Ook in dit kader bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering. Gelet op de bewoordingen van artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet en de rechtspraak van het Hof van Justitie kan echter niet worden uitgesloten dat deze elementen relevant zijn om de actualiteit (maar ook de ernst en werkelijkheid) van de dreiging te beoordelen en vervolgens al dan niet tot een binnenkomstweigering van een familielid van een burger van de Unie te besluiten.

Op grond van het bovenstaande kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de motivering van de gemachtigde in de aangegeven mate niet afdoende is, en bijgevolg niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet, zoals deze bepalingen moeten worden geïnterpreteerd op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich tot het herhalen van een aantal motieven van de bestreden beslissing, maar hiermee kan zij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Een schending van de formele motivering en van artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt nog op dat de verwerende partij wel terecht aanvoert dat de verzoekende partij niet ingaat op het onderdeel van de motivering met betrekking tot het door de Nederlandse autoriteiten opgelegde inreisverbod. Het is echter niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te oordelen dat diens besluit dat het, in het licht van het gedrag van de verzoekende partij, de duur van de uitgesproken strafmaat en de natuur van haar activiteiten, redelijk is om aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde actueel, werkelijk en voldoende ernstig is, nog overeenind kan blijven in het licht

van de verplichtingen van artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet, nu de Raad heeft vastgesteld dat de motivering in de hoger aangegeven mate gebrekkig is. De Raad merkt op dat hij deze beoordeling zelfs niet zou kunnen doorvoeren, aangezien het betrokken inreisverbod zich niet in het administratief dossier bevindt en hij zich voor de redenen van dit inreisverbod bijgevolg slechts zou kunnen steunen op een aantal aanwijzingen hieromtrent die voorkomen in de voormelde uitspraak van 11 juli 2013. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat de bestreden beslissing, gelet op de hoger vastgestelde schendingen, moet worden vernietigd.

2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige in het eerste en het tweede middel aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 houdende de weigering van een visum kort verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE